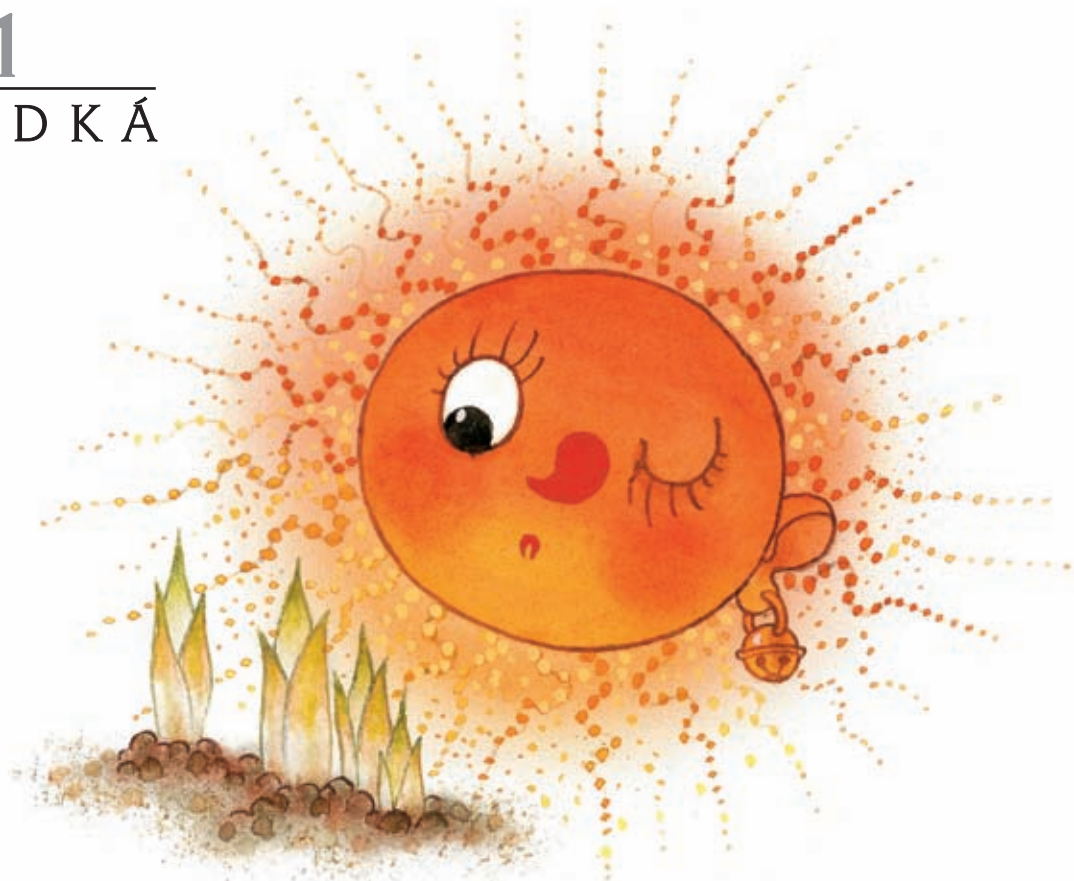

1

SLADKÁ

Nad kopcem s bílou sněhovou čepicí vykouklo sluníčko. Mžouralo, mrkalo a pomalu se koulelo na modré nebe. Koulelo se, koulelo, až se z toho koulení celé zahřálo. Usmívalo se na celý svět a hrálo jako kamínka. Rozehřálo bílou čepici, ze sněhu udělalo potůčky a bílé sněženky. Vesele svítilo, tahalo ze země zelenou trávu a budilo zimní spáče.

Na mezi za Teskovou zahradou se probudili červení brouci, jeden žluťásek a také čmeláčí maminka.

„Musím se podívat, kde se tu vzalo to teploučko,“ otevřela zabeďněné okno a sluníčko ji pohladilo po tvářích. Pak skočilo na postýlky a teple hladilo Čmeltu a Brumdu. Kluci otevřeli oči, rozhlíželi se a Brumda povídá:

„Mami, poslouchejte!“ A maminka s Čmeldou poslouchali a slyšeli, jak mu kručí v bříšku.

„Mami, já mám taky hlad,“ řekl Čmelda, „a třikrát větší. Jak dlouho jsme vlastně spali?“

„Dlouho,“ odpověděla maminka, „moc dlouho. Spali jsme od podzimu až do...“ Zarazila se a povídá: „Jděte se podívat z okna.“

„Do čeho, mami?“ ptal se Brumda. „Až do rána?“

„Přidej,“ usmívala se maminka.

„Tak až do pondělí,“ hádal Brumda.

„Ještě přidej.“

„Asi jsme spali celý týden,“ povídá Čmelda.

„Déle,“ usmívala se maminka, „mnohem déle.“

„Tak jsme spali celý měsíc,“ povídá Čmelda.

„Jděte se podívat z okna,“ poradila jim maminka, „třeba to tam uvidíte.“

Kluci běželi k oknu a Brumda hlásil:

„Svítlí tam krásně sluníčko, ale jak jsme spali dlouho, to nikde nevidím.“

„A co tam ještě vidíte?“ ptala se maminka.

„Bílé kytky,“ odpověděl Čmelda.

„Žluťáska,“ přitiskl nos na sklo Brumda, „motá se jak muška.“

„A taky zelenou trávu,“ přidal Čmelda.

„Průvod červených brouků přes cestu,“ řekl Brumda.

„A co to všechno znamená?“ ptala se maminka.

„To znamená, že s bráškou dobře vidíme,“ otočil se k ní Brumda.

„A co ještě?“ usmívala se maminka.

„Že se probudili všichni stejně jako my,“ odpověděl Brumda.

„A taky to znamená, že je venku jaro,“ řekl Čmelda.

„No konečně,“ přikývla maminka. „A teď už víte, jak jsme spali dlouho. Od podzimu přes celou dlouhou zimu až do...“

„Až do probuzení,“ vyhrkl Brumda.

„Až do jara, trumberko,“ pohladila ho maminka. „A proto máme všichni takový hlad.“ Vyndala z kredence tři mističky a položila je na stůl. Ze špajzky přinesla poslední skleničku diviznového medu a rozdělila ho na tři díly. Potom všichni tři lízali a kluci trochu mlaskali.

„To je nejsladší dobrota, jakou jsem jedl,“ pohladil si břicho Čmelda.

„Jo,“ přikývl Brumda, „ale je jí málo. Mami, přidej nám ještě trochu něčeho sladkého.“

„Už nic nemáme,“ odpověděla maminka, „špajzka je prázdná. Můžu vám přidat jedině tohle,“ a dala každému sladkou pusu.